

Odpoledne u studánky.

Krásný den, takový malovaný, voňavý, dech beroucí v očekávání něčeho neobvyklého. Maminka se uvolila všeho nechat a jít s námi ke studánce. Hned jsme se spolu se sestrou začaly připravovat. Já švihadlo, protože v době o které píšu, jsem byla vyžiletem, které „nevyroste, protože i přesto, že sní, co ji dají, vyskáče to“. A sestra Danka deku. A panenku, která byla stejně moje. Nesla jméno Pepík, i když byla evidentně děvče. To proto, že když maminka čekala další dítě, namlouvali mi v mých 2 letech, že Pepíka přinese čáp. Přinese ho za dlouho, až někdy v létě, protože to má k nám velmi daleko.

Mně pranic nevadilo, že Pepíka pod paží nese Danka, těšila jsem se na pobyt venku u lesa. Společnost nám dělaly ještě sestry Žídkovy, věkem blízko našim létům. Ty si nesly

nádobíčko. Co také dělat v lese, kde je pouze studánka a roste tady jen spousta lesních, voňavých jahod? Bude se vařit!

Při cestě k lesu jsme pěkně pozdravily paní na své zahrádce, která česala třešně. Obdivně jsem se na ni dívala, jak hbitě ta stará paní leze po žebříku nahoru a natahuje se do dálky pro další trs těch největších a nejčernějších srdcovek. „Určitě jsou také šťavnaté, že paní.“

„Jsou, jsou. Počkejte chvíli, něco Vám natrhám.“ Čekaly jsme. „To bude bublanina“ řekla maminka“. „Nee, já nechci bublaninu, já chci pecky vystřelovat s pusiny, jako jsem to viděla u Mirka“. Staršího bráchy holek Žídkových. Po cestě jsme tedy třešně sprovodily ze světa tak, jak jsme je dostaly. Nebojíc se o naše zdraví. Jestli se to podepíše na zažívání? No a? Také jsme se hned po roztažení dek (maminky se usadily dál od nás, aby je naše hlasy a hádání nerušily v probírce toho nejdůležitějšího, co se u které z nich stalo po těch dvou dnech, kdy

se určitě neviděly. Hned vybalily háčkování záclon- do vánoc by to chtěly obě stihnout. Budou mít nejhezčí záclony na sídlišti!) hnaly ke studánce pro vodu. Vždy byla vynikající na pití a na umytí našich špinavých tělíček po pobytu v lese. Také si maminka nesla vodu ze studánky v konvičce na ranní kafe domů. Po cachání jsem najednou uklouzla na namočené hlíně a nohy mi vyletěly obě najednou k obloze. Rukama jsem se také nestačila dobře zachytit za trávu, která rostla všude kolem. A napila jsem se pořádně té studené vody.

Po ramínka ve vodě s nohama ve vzduchu. Snažila jsem se ze studánky dostat, nešlo to, břeh byl kluzký od

nacákané vody a studánka o dobrých třicet centimetrů níž než břeh, na kterém mi uvízly kolínka. Ruce se mi bořily do bahnitého dna studánky. „Mami, mami! Pomoc!“ Maminka mne neslyšela, nebo si myslela, že musíme být v pořádku! Vždyť jsme tady sotva deset minut. „Mamíííí, mááámííí. Nemohla jsem se dostat na nohy. „Tak maminóóó!“ „Tak to už teprve nepůjdu! Jaká já jsem pro ni mamina?“ Řekla prý sousedce. Tak se na maminku přece nevolá. Sousedka měla o deset let víc a před holkami měla s prvního manželství dva velké syny. Věděla z tónu hlasu, že to není ani ukázka špatného vychování, ani kapric, že nechci za ní zajít, když něco potřebuji.

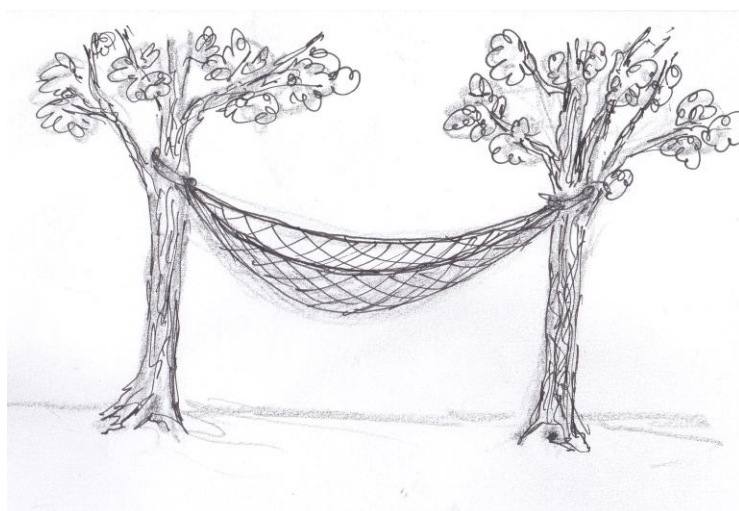
Dala na svůj instinkt a přiběhla ke studánce. Pomohla mi na nohy. Od vysílení jsem se celá klepala. Všechny tři holky se držely za pusy a nemohly se vzpamatovat z úleku. Už jsem nic nepodnikala a

čekala jsem v klidu a tise na to, až půjdeme domů. Žádné švihadlo, žádné vaření, žádné opatrování Pepíka. Už tady nikdy nepůjdu! Už nikdy jsem nežadonila jít ke studánce. Našli jsme náhražku za tuto lokalitu. Našli jsme si jiný kousek lesa. Říkali jsme tomu Za tratí. Vedla tam vlečka snad k nějakému uhelnému dolu-nevím. U trati rostla jemná tráva, plno malin a jahod. Taky se tam dal najít nějaký janek a kozák. Roztáhli jsme deky a provedli rekognoskaci terénu. Moc lidí tam nechodilo, měli jsme celý kus lesa pro sebe. Naši otcové nám vždy připravili zábavu. Hledání pokladu, soutěže všemožného charakteru. Hra na schovávanou, honička, škatule. Mezi dva stromy uvázali lano a pomocí deky zhotovili houpačku.

Soutěžilo se ve stojkách, v běhu, v panáku a hra na „gdo ťa to“ byla naše nejmilejší. Tu děda hrál i s vnučaty a pravnoučaty do pozdního stáří. Později, po přestěhování, jsme už za trať nechodili. Měli jsme les 20 metrů za domem. V sobotu jsme se všichni sešli u našich a po obědě, který jsme společně uvařili a snědli, po umytí nádobí jsme se odebrali k lesu. Taťka se svými zeti rozdělali oheň a my ženské jsme připravily vše, co bychom na dece u lesa mohli potřebovat.

Džbány s vodou (džusem, čajem apod.) tácy a chlebem, nože, párky, kečup a hořčici, pruty na opékání, skleničky, štamprličky a něco ostřejšího pro dospělé a také velká mísa s koláči, které měla mamka už upečené od pátku. Chlapi měli sebou také pivo.

Netrvalo dlouho a jali jsme hrát gdo ťa to. Jeden si lehl na deku obličejem dolů a někdo, posunkama vybraný jedinec kolem ležícího, praštil po zadku. Ne moc, ale po otázce gdo ťa to, musel praštěný hádat, kdo to byl. Byla to legrace, u které jsme se vždy dobře bavili. Muselo se kamuflovat, aby hádající nebyl hned vyměněn. Nebavili se ale všichni. Samozřejmě, muži přiznivší se do rodiny nemohou naše nadšení strávit ani po 45 letech manželství. Nás to ale bavilo a je nám líto, že už taťka není mezi námi. Ten byl tím, který vždy hru začal a dovedl nás k ní strhnout, ať nám bylo pět, nebo jsme už byly babičkami a dědečky. Taťka umřel loni ve věku nedožitých 87 let. Před smrtí chtěl, až bude hezké počasí, zajet ještě na Slovensko tam, kde teče Váh. A ještě si ho všichni pamatují. Při nemoci si už na některé názvy a výrazy nemohl vzpomenout. Zemřel v dubnu v den, kdy bylo počasí jako stvořené na cestu. Sen jsme mu nedokázali splnit.

Ke studánce z dětství jsem tedy už víc nešla. Dodržovala jsem to plných 55 let. Až letos. Maminka nám umřela a já si každým dnem připomínám ty pěkné chvílky, které jsme zažily s rodiči. Vydala jsem se k lesu, o kterém jsem přesvědčená, že cestu poznám a studánku najdu bez dlouhého hledání.

Tam, kde dřív byly chaloupky jako malované, stojí sídliště. I les musel kousek ustoupit nové zástavbě. Ale studánka tam je pořád! A jak malinká! Jak jsem se v ní mohla topit? Vždyť má sotva čtyřicet centimetrů v průměru. Hned jsem také v duchu viděla tehdy vyplašený pohled sestry Danky, neschopné za mamkou zajít a domoci se pomoci pro starší sestru. A už jsem ji nikdy Pepíka nebrala z náruče. Byl taky její!